

KIVISEN KEHÄN ARVOITUS

Kari
Vaijärvi

 SAGA
EGMONT

Kari Vaijärvi

Kivisen kehän arvoitus

SAGA Egmont

Kivisen kehän arvoitus

Cover image: Shutterstock
Copyright © 2010, 2021 Kari Vaijärvi and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726897944

1st ebook edition
Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. Luku

Haava ajassa

- Katso tätä sormea. Seuraa sitä silmilläsi.

Ääni oli rauhallinen. Näin sormen liikkuvan epäselvänä liikkeenä yläpuolellani.

- Muistatko nimesi? Mikä on nimesi?

Kurkku oli rutikuiva. Tunsin miten aivot yrittivät rahisten työntää esiin jotain muistoa.

- Aleksi... Aleksi... Linna.

- Hyvä. Joudut odottamaan tässä hetken. Meillä on aivan täyttä. Pääset pian tutkimuksiin.

Yritin nostaa päätäni. Kipu vihlaasi otsaa.

- Älä nouse. Olet kaatunut pyörällä. Silmäkulmasi operoidaan, mutta joudumme vielä tarkastamaan mahdolliset muut vammat. Vanhemmillesi ilmoitetaan kyllä.

Suljin silmäni. Eihän minulla ollut vanhempia, isoäiti vain. Kaikki tuntui tyhjältä ja mustalta. Missä olin ollut?

Joku tarttui käsivarteeni. Pakotin silmät auki. Nuori kaveri laski pyörälaukun sängylle. Huomasin makaavani rullattavassa sairaalavuoteessa kapealla käytävällä.

Pitkin seiniä oli muitakin sänkyjä.

- Tässä on laukkusi. Pyörää ei valitettavasti voinut ottaa ambulanssiin mukaan. Jätimme sen huoltoasemalle. Lupasivat pitää sitä siellä tallessa.

- Mikä huoltoasema? sopersin.

- Sait melkoisen tällin lentäessäsi, kaveri selitti. - Silmäkulma aukesi. Siihen laitettiin ensin pikaside, jotta

verenvuoto saatiin tyrehtymään. Kypäräsi taisi olla vähän huonosti kiinni, kun se oli heilahtanut taakse.

- Mitä täällä tapahtuu? kuiskasin.

- Haava pitää ommella, kaveri selitti. - Sinulla on varmasti melkoinen aivotärähdys. Pääkin täytyy tutkia. Joudut varmaan vähäksi aikaa seurantaan. Etkö muista mitään?

- En. Lähdin ajamaan lahden ympäri, sitten on ihan pimeää.

- Käännyit jossain siinä sillan luona bensa-aseman jälkeen. Ilmeisesti vastaan tuli väärällä puolella mopo tai skootteri jäljistä päätellen. Se häipyi paikalta. Eräs vanha mies soitti meidät apuun ja piti sinusta huolta. Hän on vielä täällä jossain, halusi ehdottomasti tietää miten sinun kävi.

- Kiitos, änkytin kaverin perään. Hän heilautti kättään.

- Lykkyä tykö. Kyllä se siitä.

Vasenta silmäkulmaa jomotti. Tunsin sydämen iskut suoraan luussa. Jotain tahmeaa valui alas otsalta. Vai kuvittelinko vain? Yritin tunnustella sormella, mutta otsaa peitti side. Tahmeaa, verta oli varmaan pyyhitty pois. Tuntui kuin sitä olisi valunut silmäluomiin. En nähnyt kuin välähteleviä valoja.

Yritin avata silmät. Ääri viivat olivat hämärät ja alkoivat väristä. Katselin vanhan tuvan mustuneita hirsiiä. Joku makasi hämärässä oljilla. Yritin tarkentaa katsettani. Punertavat hiukset. Sitten pihkainen tervas leimahti hetkeksi. Havaitsin lavitsalla nuoren tytön, jota joku juotti. Tytön tukka oli hiestä märkä. Hiljainen valitus ja huokaisut vaimenivat. Nainen lopetti nesteen antamisen ja vaipui tytön viereen väsyneen näköisenä. Tunsin jännittävän, vahvan tuoksun, jossa oli kuitenkin jotain tuttua.

Joskus lapsena olin juossut nokkospusikossa. Nuo kirvelevät lehdet jäivät mieleen myös hajustaan. Äiti oli kovin innostunut kasveista ja syötti meille usein nokkoshöystä ja -keittoa. Hän kertoi, että niitä sanottiin paholaisen lehdiksi. Siitä huolimatta nokkonen oli hyvää käärmeen pistoihin ja vaikka mihin vaivoihin. Se suojeli matkalla manalaan ja varjeli kateellisen loitsuilta, äiti sanoi, kun en halunnut maistaa. Oli siinäkin tapa houkutella syömään. Näin outoja unia tuollaisten aterioiden jälkeen. Olin yhtä aikaa eri paikoissa, muuta en niistä yleensä muistanut.

Nainen näytti tekevän päätöksen. Hän meni tytön luokse ja peitti tämän kokonaan joillakin nahoilla. Sitten olin kuulevinani yhä nousevaa muminaa.

- Onko poika ihan sekaisin? römeä ääni sanoi.

Sairaalan käytävä ja sängyt olivat paikoillaan. Viereeni oli ilmestynyt arpinen vanha mies, joka katseli minua outo ilme naamallaan. Vaatteissa oli tummia läiskiä. Uurteiset kasvot olivat väsyneet.

- Täällä pääsee hoitoon, kunhan vartoo tarpeeksi, mies selitti. - Mitenkäs sinun olosi oikein on? Mitä tapahtui?

- En muista, ähkäisin.

- Muisti mennyt vai? Se on paha juttu, mies sanoi osaaottavasti. - Kyllä ne kaikki muut täällä korjaa, mutta pää on omituinen kapistus. Muisti palaa kyllä hiljalleen, mutta mitähän sieltä nousee samalla kertaa?

Katsoin kaveria tarkemmin. Harmaa tukka oli niskassa pitkällä letillä. Tuuhea parta varjosti suuta.

- Satuin tulemaan paikalle, kun yritit väistää mäen alla mutkassa mopoilijaa. Se tuli kyllä lujaa aivan kuin olisi yrittänyt ajaa päälle, mies selitti. - Lensit komeasti tien syrjään. Kypäräsi roikkui toisella puolella. Onneksi siinä oli pensaita, ne pehmensivät hiukan. Pääsin mukaan

ambulanssiin, kun väitin olevani tuttu. Kiinnosti nähdä, miten selviät. Ei sitä joka päivä onnistu tulemaan juuri oikealla hetkellä paikalle. Repussasi on puhelin. Eihän täällä kai saa niitä käyttää, mutta siitä voi olla hyötyä.

Mies tarttui äkkiä käteeni lujalla otteella. Peukalo painoi kämmenen pohjaa. Se rauhoitti.

- Äläkä pelkää muistikuviasi. Niillä kaikilla on omat syynsä. Rauhallisesti olet vain oma itsesi. Yritä saada selvää, mitä tarvitset asioiden hoitamiseen.

Mitä asioita? Repussa taisi olla ainakin jokin henkilökortti.

- Miten voin korvata tämän, sopersin. - Kiitos kauheasti...

- Katsotaan, ukko virnisti. - Ehkä pikemmin kuin arvaatkaan.

Ajattelin kertoa omituisesta tuvasta, mutta läheinen ovi aukeni, ja minut kärrättiin hoitohuoneeseen. Lääkäri meni uudelleen läpi nimeni, osoitteen ja puhelinumeron ja isoäidin tiedot. Sitten hän tunnusteli ohimoani ja pudisteli päätään.

Suljin silmäni, kun lääkäri ilmoitti ompelevansa silmäkulman.

- En tiedä tästä luusta, hän sanoi sitten. - Siihen voi jäädä komea kohoutuma. Tuo ohimon arpi häipyä hiljalleen, mutta valkoinen jälki siihen jää, vähän siiven näköinen. Voit lohduttautua sillä, että se on kuin tatuointi. Nenäsi on saanut myös kovan tällin, mutta ei täällä murtumia ole. Kylkiluissa tuossa vasemmalla on luultavasti hiusmurtuma. Sinun täytyy jäädä vielä tarkkailuun. Tarkistetaan aamulla pari asiaa. Meillä on vain kaamea tilanpuute, niin että ainakin saat seuraa. Isoäidillesi ilmoitetaan ihan pian. Joudut vielä odottelemaan tuolla käytävällä jonkin aikaa. Järjestelemme sitä vuodepaikkaa. Kyllä se tästä.